

Z I V O T

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Setkání
společa
maminek

PŘIJETÍ
MINISTRANTŮ

Farní
pout'
do
Izraele

První
svaté
přijímání

Duchovní
cvičení

tiráž

ZIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Otec Lubor, Petra
Holíková, Míša Kaňová,
Václav Müller, Lucie
Grůzová, Jiří Sluka, Marie
Svozilková, Stanislava
Grůzová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

250ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo o. Lubora
- 2 Co můžeme zažít
Přijetí nových katechumenů
Duchovní hudba
- 3 Duchovní cvičení farnosti
- 4 Farní pouť - 5. a 7. den
- 5 Farní pouť - 8. Den
- 7 Setkání spolča maminek
- 8 Povolání na vinici Páně
Duchovní cvičení rodin
- 9 Námět na výlet
Duchovní cvičení rodin
- 10 První svaté přijímání
- 11 Josef

Slovo redaktorů

K pouti našeho kostela Vám přinášíme prázdninové číslo, spolu s pokračováním zážitků z Izraele.

Moc děkujeme a přejeme příjemné počtení.

Lucie a Dominik Grůzovi

Písmo svaté nám ukazuje, že Bůh zkoumá lidské srdce

Milí bratři a sestry!

Prorok Eliáš stojí před Hospodinem a vnímá silný vítr, potom zemětřesení a nakonec oheň. V tom všem ale Bůh nebyl přítomen. Teprve v jemném vánku našel prorok Hospodina. Eliáš nám ukazuje příklad člověka, který dokáže rozlišovat ve svém srdci. Nedopustí se hříchu ukvapenosti tím, že by šel za tím, co je nápadné, hlučné, ale nevede to ke splnění Boží vůle. Měli bychom i my, zvláště ve chvílích důležitých životních rozhodnutí v bouřích života, slyšet jemný vánek Boží vůle. Kolik mladých lidí si volí třeba dnes životního partnera podle svých nevyzrálých bouřlivých představ a neslyší jemný vánek Božího hlasu, který naznačuje, že se jedná o mylný krok, jak to potom naznačuje i statistika vzrůstajícího počtu rozpadlých manželství. Zaslouchání jemného vánku Božího hlasu může ale mít nejrůznější podobu. Kdysi v jedné vesnici začalo zvonit v kapličky a to bylo znamením, že někdo zemřel. Lidé se seběhli a ptali se, kdo zemřel, jak přesně zemřel a jak to přijali příbuzní zesnulého, a vedli u kapličky asi dvacet minut mnoho všetečných řečí. V tutéž dobu jedna paní zůstala doma, když uslyšela zvonění, a velmi intenzivně se modlila za zesnulou osobu. Dokázala, na rozdíl od těch, kteří vedli zbytečné řeči, zaslechnout v bouři zprávy o úmrtí tichý Boží hlas – Boží vánek. Dívala se na vše hlubokou vírou a pohledem Božího milosrdenství a dokázala to s velkou pohotovostí. Proto také dostala tato paní zážitek určité Boží blízkosti po vykonané modlitbě za zesnulou osobu. Bůh je totiž nesmírně blízko, ale poznají to jen ti, kteří se pohotově na vše dívají pohledem víry.

Abychom udělali zkušenost s Boží blízkostí, můžeme se také poučit z biblického příběhu, ve kterém apoštol Petr kráčí na pokyn Krista po hladině Genezaretského jezera. I zde, uprostřed řádění přírodních živlů, slyší Petr jemný Boží hlas, aby se nebál vystoupit z lodi a jít po hladině. Petr udělal tento první krok, ale nebyl schopen dělat druhý krok. Lekl se a začal se topit. My také v duchovním životě uděláme úspěšně první krok – třeba jeden den rozjímáme nebo jdeme ke svátosti smíření, ale neuděláme už druhý krok, abychom rozjímali i další dny nebo abychom měli hlubší lítost a předsevzetí ve zpovědi. Tím, že si neuhlídáme tento druhý krok, tak neuděláme hlubší zkušenost s Bohem. V biblickém příběhu naštěstí Petr volá okamžitě pokorně o pomoc a Ježíš se ho ihned milosrdně ujímá a zachraňuje ho.

Zachovejme si tedy především velkou pokoru před Pánem. Hospodin zkoumá všechna lidská srdce. Jen srdce Panny Marie nemusel Bůh nikdy zkoumat, ale měl v něm jen stále větší zalíbení. Proto se denně srdci Panny Marie zasvěcujeme, abychom snadněji dosáhli věčné spásy.

K tomu vám žehná
O. Lubor

Co můžeme zažít?

16.-21.8.2011 Světový den mládeže 2011 v Madridu
Neděle 4.9.2011 Žehnání školákům
 Požehnány budou i jejich aktovky a další pomůcky

Ve všem, Pane, ať je oslaveno Tvé jméno.

Tvoje sláva ať je slyšet ve zpěvu andělů a ať žije v srdcích lidí,

Tvoje sláva ať je jako vůně kadidla, jako světlo svíce v našich kostelích.

Tvoje sláva ať zaznívá v poslaneckých sněmovnách a justičních palácích,

Tvoje sláva ať se ukáže na úřadech a v supermarketech,

ať je obdivována v divadlech i ve výstavních síních.

Tvoje sláva ať je volána ze střech ústy kominíků a pokrývačů,

Tvoje sláva ať zní v hluku strojů a dopravních prostředků.

Tvoje sláva ať se šeptá v tichu operačních sálů a nemocničních pokojů,

Tvoje sláva ať je diktována do školních sešitů

a z tisíců úst vykřičena na stadionech při sportovních utkáních.

Nad celou zemí necht' je Tvá sláva. Amen.

Duchovní hudba v Brně - Zábřdovicích Chrám Nanebevzetí Panny Marie

POUTNÍ SLAVNOST

Pondělí 15.8.2011 v 18:00 hod.

p. Ferninand Hrušat: - SOLEMNIS PROCESSIO

(1916-2008)

Max Filke: - MISSA IN G-dur op. 80

(1855-1911)

Charles Gound: - AVE MARIA

(1818-1893)

Alesandro Booroni: - TOTA PULCHRA

(1820-1896)

Miroslav Příhoda: - STAROBRNĚNSKÝ ZDRÁVAS

(1912-1998)

J.K. č.802; 812

účinkují: sólisté - chrámový sbor - orchestr

varhany: Mgr. Martin Jakubíček

řídí: Zdeněk Hatina - ředitel kůru

Přijetí nových ministrantů

Dne 5. 6. 2011 byl velký den pro 5 kluků z naší farnosti. Honzík, Kája, Kubík, Peťa a Tomášek se rozhodli, že se stanou ministranty. Vzhledem k tomu, že jsme měli jedno želízko v ohni, tak moje výpověď o této slavnosti nebude asi úplně objektivní 😊, ale myslím, že se kluci se svou 1. velkou příležitostí překonat sami sebe poprali velmi dobře.

Poté, co se jednotlivě představili farnosti a složili ministrantský slib, přijali ministrantský "dres". U oltáře se to v té chvíli nádherně zabělilo. Díky obětavé a jistě i trpělivé práci maxistrantů Jakuba a Vojty byli výborně připraveni. Nikdo nic nerozbil, nikomu nic neupadlo, nikdo nezakopl, všichni to zvládli na 1*.

Tak všem mini i maxistrantům přeji, ať jim jejich nadšení vydrží.

PH

Duchovní cvičení farnosti

Velehrad 17.7.–23.7.2011

Letošního duchovního cvičení se zúčastnilo se 40 farníků.

Duchovní cvičení - Cvič svého ducha, a pros Ducha svatého, aby v tobě začal působit.

Přiblíž slovo Boží svému životu.

Čas tichosti, čas milosti.

Každodenní večerní zpytování svědomí.

Dovol Bohu působit ve svých rozhodnutích, abys byl lepší.

Letošní duchovní cvičení pan farář připravil ve formě otázek, které kladl Pán Ježíš.

1. Co jste vyšli vidět? Lk 7,25
2. Chceš být zdrav? Jn 5,6
3. Jestliže i světlo v tobě je temné, jak velká potom bude tma? Mt 6,23
4. Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? Jn 3,12
5. Jaký prospěch bude mít člověk, když získá celý svět, ale svůj život ztratí? Mt 16,26
6. Co hledáte? Jn 1,35-39
7. Co chceš, abych pro tebe udělal? Mk 10,51
8. Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru? Mk 4,35-41
9. Malověrný, proč jsi pochyboval? Mt 14,31
10. I vy chcete odejít? Jn 6,48-69
11. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? Lk 6,39-42
12. Za koho mě pokládáte? Mk 8,29
13. O čem jste cestou rozmlouvali? Mk 9,33
14. Co myslíš, kdo z těch tří se stal bližním tomu, který upadl mezi lupiče? Lk 10,25-37
15. Věříte, že mám takovou moc? Mt 9,27-31
16. Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec? Lk 17,11-19
17. Můžete pít kalich, který já piji? Mk 10,35-45
18. Když jsem vás poslal bez měšce, bez mošny, bez opánků, měli jste v něčem nedostatek? Lk 22,35-38
19. Chápete, co jsem vám učinil? Jn 13,1-19
20. To jsi nemohl ani jedinou hodinu bdít? Mk 14,37
21. Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Mk 15,34
22. Dítky, nemáte něco k jídlu? Jn 21,5
23. Miluješ mě? Jn 21,15-19

Pane, jenom Ty víš, jak se může můj život vydařit.

Nauč mě v tichu Tvé přítomnosti pochopit to tajemství, jak se lidé při setkání s Tebou, ve Tvém pohledu a ve Tvém slově poznali jako Tvůj obraz a podoba.

Pomoz mi zanechat to, co mi překáží setkat se s Tebou a nechat se uchvátit Tvým slovem.

Pomoz mi připustit to, co se ve mně chce stát člověkem k obrazu a podobě, kterou sis o mně učinil ty.

Pane Ježíši, je nám s Tebou dobře – jako učedníkům na hoře Tábor, tak i nám na Velehradě.

Farní pout' do Izraele, - 2. část

5. DEN - 19.3.2011

V sobotu brzy ráno nás čekala cesta na sever do Galileje. Zastavili jsme se na místě zvaném Jardenit s přístupem k řece Jordán. Připomněli jsme si tu Ježíšův i svůj vlastní křest a naši kněží každému polili hlavu vodou z této řeky. Pokračovali jsme dál ke Genezaretskému jezeru a postupně jsme procházeli jeho okolí. Mši svatou jsme měli na hoře Blahoslavenství. Odtud jsme přešli do místa zvaného Tabgha I – místa rozmnožení chleba a ryb. Pěšky jsme se pak přesunuli na Tabghu II s kostelem Primátu sv. Petra. Je to místo, kde se Pán Ježíš potřetí zjevil apoštolům po svém zmrtvýchvstání a jedl s nimi rybu. Ježíš tu také potvrdil primát sv. Petrovi po jeho vyznání, že ho miluje. K obědu si mnozí dali rybu sv. Petra a pak už jsme si užívali Genezaretského jezera, s rozlohou asi 170 m². Projeli jsme se lodičkou po klidné hladině a rozjímali o bouři na jezeře.

Odpoledne jsme trávili v Kafarnau. Zde jsme si prohlédli pozůstatky synagogy ze 3. st. po Kristu na základech domu, ve kterém bydlela Petrova tchýně, a nad nimi se vypíná chrám sv. Petra z roku 1990. Kousek odtud Ježíš pronesl svou Eucharistickou řeč a vyslechli jsme si ji i my z Janova evangelia od našeho průvodce. Jak je pro věčný život důležitá víra v Božího Syna. Pozdě odpoledne jsme doputovali do Nazareta, kde nás už v hotelu čekala večere. Po ní jsme ještě využili možnosti soukromé modlitby v nedaleké bazilice Zvěstování.

Dnešní den byl pro mě plný dojmů, jak jsme toho prošli tolik. Ani jsem si to nestačila všechno hned vstřebat, ale nejsilnějším zážitkem pro mě byla připomínka křtu u řeky Jordán. Cítila jsem velkou vděčnost za dar víry a modlila se i za své nevěřící kamarády. Pak u Genezaretského jezera při vzpomínkách na různé události Ježíše a jeho apoštolů jsem toužila být Ježíšovi blízko, poznávat ho jako oni a mít odvalu ho kamkoliv následovat.

M.a J. S.

7. DEN - 21.3.2011

Výňatek z programu cestovky Awertour:

7.deň: po raňajkách odchod autokarom do Jeruzalema, prehliadka Starého mesta. Krížová cesta - Via Dolorosa, bazilika Božieho hrobu na Kalvárii - Golgote. Popoludní návšteva Ain Karem, miesta narodenia Jána Krstiteľa a miesta Navštívenia Panny Márie u Alžbety. Večera a nocľah.

Své zážitky z pouti jsem si pro sebe rozdělil na duchovní a světské. Ve skutečnosti se oba druhy prolínaly a překrývaly a ani zde ve vyprávění je nedokážu od sebe úplně oddělit. Pokud tím případného čtenáře uvádím ve zmatek, předem si sypu popel na hlavu.

Starobylá bazilika Božího hrobu mě z venku při příchodu nijak zvlášť neupoutala a ani uvnitř mě z počátku žádné velké překvapení nečekalo. Od průvodce jsme se dozvěděli, že bazilika má jediný vchod, klíč od něj má po staletí v držení muslimská rodina. Předchází se tak už od 12. století sporům mezi křesťanskými církvemi, které se v historii opakovaně nebyly schopné dohodnout o podílu na správě posvátných míst.

Naše skupina získala privilegium mít vlastní mši svatou uvnitř baziliky – v kapli sv. Marie Magdalény. Pak jsme vystáli frontu na návštěvu samotného hrobu.

To, co se nazývá Božím hrobem, je dnes vlastně velká hranatá kamenná budka uvnitř baziliky, něco jako domek Loretto nebo kamenný kontejner. Aby se nerozpadl při zemětřesení, drží ho pohromadě v sevření konstrukce z ocelových traverz.

Uvnitř v první místnůstce Božího hrobu, zvané Andělská kaple, stojí na podstavci kamenný kvádr o rozměrech nočního stolku. Nahoře pod sklem je podle tradice kus původního kamene zakrývajícího kdysi vchod Pánova hrobu. Je to kámen odvalený andělem na Velikonoční neděli. Jak jsem na vlastní oči viděl, pravoslavní návštěvníci jsou velmi důslední v uctívání svatých míst a vybavují se i pro chvíle po návratu domů. Otírají o sklo nad kamenem své předměty – šátky, šperky, křížky. Jeden pán dokonce přikládá otevřený cestovní pas s fotografií, asi od někoho blízkého, kdo nemohl přijet osobně. Vypadá to, jako kdyby si spletl kámen s kopírkou, ta podobnost je zarážející. Skoro čekám, že se v kameni rozsvítí pohyblivý svítící pás a z boku vyjede papír.

▶▶▶ V navazující druhé ještě menší místnůstce poklekáme před malinkým oltářem, pod nímž na plochem kameni stojí plechová váza. Jak jsem se dozvěděl později, ukazuje místo, kde se po pohřbu nacházela hlava Ježíšova zavinutého těla.

Není čas na víc než střelnou modlitbu, černě oděný pravoslavný mnich nás vyhání ven, aby se dostalo na další čekající návštěvníky. Vnitřně rozechvělí opouštíme kapli Božího hrobu. Přecházíme asi o padesát kroků dál a po schodech vystupujeme na Kalvárii. Golgota se skrývá uvnitř novověké kamenné stavby a kromě kusu skály na jejím vrcholu, překrytém ochranným sklem, není k vidění mnoho z její původní podoby.

Stručný popis nedokáže zachytit, co jsme na obou místech vnitřně zakoušeli a prožívali. Dotýkali jsme se nejpamátnejších míst křesťanů, navěky poznamenaných přítomností Pána Ježíše, jeho nevýslovným utrpením a slávou, míst zkrápěných jeho krví a prozářených zábleskem vzkříšení. Uvnitř prostoru kaple vystavěné přímo nad místem Ježíšova hrobu jsme směli strávit jen pár sekund, ale v kapli Kalvárie byl čas na delší osobní modlitbu.

Moje snad nejsilnější zážitky z celého dne byly právě z modlitby na Golgotě a pak v dochovaném skalním hrobě z 1. století. Objevil jsem ho náhodou pár kroků vzadu za Božím hrobem. Mohl jsem strávit chvíli zcela sám v těsně začouzené jeskyňce opatřené výklenky pro uložení mrtvých těl. Jen dvě nebo tři malé svíčky mi dělaly společnost v jinak temném prostoru. Tak nějak podobně vypadalo kdysi i místo Pánova pohřbu, než bylo během následujících století vícekrát rozbito a zničeno.

Navštívili jsme i další zajímavé kaple v bazilice, ale na jejich popis ze není prostor. Bez zastávky jsme pak městem prošli trasu přibližně kopírující dnes už neexistující ulice původní Ježíšovy křížové cesty. Šli jsme v obráceném směru, od Božího hrobu k Antoniovu paláci, místu Pánova odsouzení. Tam jsme se společně pomodlili křížovou cestu a vydali se k autobusu. Čekala nás Bazilika navštívení v Ain Karem (podle místních ukazatelů En Kerem). Kdysi v těchto místech stála chata nebo letní dům Zachariáše a Alžběty. Zde se s Alžbětou setkala Marie, zde se narodil Jan Křtitel.

Poslední naší poutní zastávkou byl kostel sv. Jan Křtitele Ba Harim („V horách“) v místě bývalého domu Zachariáše a Alžběty, asi kilometr pěšky od Baziliky navštívení. I tato místa byla velmi zajímavá a památná a dalo by se o nich hodně napsat. Bylo jich však na jeden den až příliš a přiznám se, že pro mne už nedokázala překrýt silný zážitek ze začátku dne, z baziliky Božího hrobu.

8. DEN - 22.3.2011

V 5.00 hod. naposledy vyzvání hotelový telefon budíček a já naposledy říkám s úsměvem v hlase „Thank you“.

Kufry leží sbaleny na zemi a čekají už jen na pyžamka, toaletní potřeby a papučky.

V 5.45 hod. naposledy sbíháme hotelovým schodištěm do prvního patra na snídani. Jako obvykle nám velmi chutná. Autobus je připraven na 6.30 hod.

Do té doby musíme zabalit kufry, uklidit pokoj a zvládnout plynulý sestup po úzkých hotelových schodech. Podařilo se!

Naposledy se kolem sebe rozhlížíme, abychom se spočítali a přivezli všechny svoje spolubratry v plném počtu a v pořádku domů. Poslední kontrola na Check Pointu. Projíždíme námi známá místa a do mikrofonu znějí slova otce Petera Valenty na rozloučenou:

"Člověk vždy zůstává člověkem. Dějiny židovského národa nebyly lehké. A my jsme v této zemi prožili přípravu na Velikonoce. Doma pak budeme Velikonoce prožívat se vzpomínkami na Svatou zemi.

Film „Království nebeské“ vypráví o křížové výpravě očima mladého křesťanského rytíře Baliana z Ibelinu, který vede obyvatele Jeruzaléma v chrabrém boji proti Saladinově saracénské armádě. Ve filmu zaznívá věta: "Co je svatější - hrob, zed' nebo mešita?"

Nic z toho není svaté. To jsou jen kameny, a ty nejsou svaté. Ten z nás, kdo přichází na tato místa, se může stát svatým - svým vztahem k Bohu, k lidem. Bůh nám dává navigaci na cestu - Desatero Božích přikázání. Dalším obrovským Božím darem člověku je dar svobody. Bůh nám dal všechno a čeká, jak se zachováme. Dosáhnout svatosti tady na zemi je těžké, ale ne nemožné. Stačí být dobrým člověkem. Máte k tomu dobré dispozice, protože zde jste putovaly společně dvě farnosti různé národnosti a obě jste se sblížily. Já vás všechny moc prosím o modlitby.

▶▶▶ Já osobně sloužím mše svaté za všechny poutníky, které jsem kdy ve Svaté zemi provázel. Jinak působím na Slovensku v Trnavě. Jsem rektorem v kostele sv. Heleny na pěší zóně. Až budete mít cestu kolem, zastavte se!"

Po této promluvě nám otec Peter udílí velmi podrobnou radu jak se pohybovat po letišti, jak se chovat při odbavování, abychom neměli zbytečné problémy a co nás všechno čeká. Nemáme se nikde zdržovat a plynule procházet z jednoho místa odbavení na druhé.

Na závěr své otcovské promluvy děkuje mladému panu řidiči Johnymu, že nás bezpečně převezl přes všechny křižovatky a dopravní zácpy.

V 8.15 hod. přijíždíme na letišti do Tel Avivu.

V 8.30 hod. se s námi loučí otec Peter a žehná nám.

V 9.30 hod. jsme odbaveni. Kufry jsou zkontrolovány bez většího zásahu zvenčí. A moje maličkost je spokojená, protože jsem se lámanou angličtinou za vydatné pomoci pantomimy domluvila s celníkem. Měl dotaz, o čem je kniha v mém kufří. O Ježíšovi a jeho životě, zněla odpověď. Následoval nic neříkající pohled a mávnutí rukou. Přemístíme se letištní halou na Gate C-4.

Je 10.25 hod. - máme ještě chvíli čas, a tak se s kamarády zastavujeme na kávu - další příjemný zážitek z letištní haly. Poté absolvujeme nutnou kontrolu letenek a jízdu letištním autobusem.

V 10.45 hod. již sedíme v letadle Boeing 4757.

Otec Marián - slovenský kněz přebírá vedení skupiny a hlasitě volá: "Jsme všichni?" Sedím u okna a tiše špitnu: "Ano ..." Tělo je rozechvělé a mysl je přeplněná. Srdce je naplněné radostí z prožitého a zmatkem z přítomného - těším se domů na děti i na tu malou "havět", ale bylo mi zde tak dobře.

"Pane, ke komu půjdeme? Vždyť Ty máš slova věčného života! A naše vlast je v nebi ..."

V 10.45 hod. nás vítá kapitán letadla a seznamuje nás se zeměmi, nad kterými poletíme - Turecko, Bulharsko, Rumunsko, Maďarsko ...

V 11.15 hod. probíhá kontrola bezpečnostních pásů.

V 11.22 hod. se letadlo rozjíždí - couvá.

V 11.25 hod. zapínají motory a probíhá kontrola klapků na křídlech letounu.

V 11.27 hod. odjíždíme na run way.

V 11.34 hod. se rozjíždíme po run way.

V 11.35 hod. nabírá letadlo rychlost.

V 11.36 hod. se letadlo odlepí od země a vzlétá.

V 11.38 hod. letíme nad Středozemním mořem.

V 11.40 hod. zní mikrofonem z kajuty kapitána: "Šalom, dámy a pánové! Příjemný let vám přeje kapitán a naše letová společnost!"

Ve 12.25 hod. dostáváme občerstvení - bagetku s kuřecím masem a kávu nebo čaj.

Pohled z okna:

Moře pod námi tvoří souvislou modř. Na jeho hladině se odrážejí stíny oblaků a vytvářejí nejrůznější ornamenty. Je nádherné slunečné počasí. Stáčíme se k pevnině. Pod námi jsou vidět zasněžené vrcholky velehor Turecka. Letadlo již nabralo patřičnou rychlost a pluje v souvislé vrstvě mraků jako velký pták. Mraky místy připomínají obrovské kopce bílé šlehačky zalité sluncem.

Ve 13.15 hod. se mraky protrhávají a pod námi je znovu vidět pevnina. Města, roztroušená v krajině, svým tvarem připomínají terč, motýla nebo ptáka s roztaženými křídly.

Krajinou se vinou silnice, řeky od pramenů až po ústí do rozlehlých vodních nádrží - přehrad. Místy se mi zdá, že velehory dosahují svými zasněženými vrcholky až ke trupu letadla.

Je 14.14 hod. Z mého snění mne vytrhne hlášení kapitána: "Za 5 minut se budeme připravovat na přistání v Bratislavě. Teplota v Bratislavě je 17°C.

Ve 14.19 hod. další hlášení kapitána. Máme se připoutat, neboť náš let se již blíží ke konci.

Země se začíná přibližovat stále více. Rozeznám auta, domy, soustavy vodních nádrží, široká koryta řek, dálnice. Jedno okýnko letadla dělá na zemi „prasátka“ - to mě vrací do dětských let.

Ve 14.34 hod. se k zemi přiblížíme na takovou vzdálenost, že je ostře vidět Dunaj a lodě, plující na něm.

Je 14.37 hod. letadlo se začíná třást a křídélka na křídlech letadla se rozevřela, zaléhají uši.

Ve 14.39 hod. letadlo znatelně klesá k zemi, vidím lidem do zahrad, křídélka na křídlech se zaklopila.

Ve 14.41 hod. se pod námi zrcadlí hladina přehrady Gabčíkovo-Nadmároč.

►►► Ve 14.42 hod. jsou zapnuty motory ke zpomalení letadla, letadlo prudce klesá, houpe se, křídla letadla jsou do poloviny sklopena směrem dolů.

Ve 14.45.30 lehce, přímo ukázkově přistáváme. (Mužská část naší výpravy se pochvalně vyjadřuje o letovém a přistávacím umění pilota.)

Ve 14.46 hod. nás kapitán letadla vítá v Bratislavě. Letadlem se rozléhá pochvalný a radostný potlesk jako výraz díků.

Ve 14.49 hod. mi Infolinka ohlašuje změnu času tj. 13.49 hod. Jsme téměř doma. Letištní autobus nás bezpečně dopravuje k letištní hale. Znovu nalézt na pásu svá zavazadla. A mám ještě jeden úkol.

Celou dobu našeho putování po Izraeli jsme se potkávali s jedním moc milým člověkem - otcem Martinem Mojžíšem. Ten nás provázel po Svaté zemi při naší první pouti do těchto míst. Za dobu, co jsme se neviděli stihl získat vysokoškolský titul PaedDr., vydat knihu o putování po Svaté zemi a natočit o ní film na DVD. Na letišti v Bratislavě jsem od jeho asistenta koupila DVD i knihu s vlastnoručním podpisem autora. (Jak málo stačí ke štěstí...)

Náš návrat do Brna se ale trochu prodloužil. Zatímco na slovenské poutníky čekal autobus již na parkovišti, my si musíme na naše vozítko nějakou dobu počkat. Pan ředitel cestovní kanceláře AWER TOUR se nám osobně přišel omluvit a nabídnul nám občerstvení v letištní restauraci na účet podniku. Při té příležitosti si rozdělujeme zbylé zásoby jídla a společnými silami je dojídáme.

Je 15.20 hod. a zvědové hlasitě volají: „Už je tady autobus! Nakládejte zavazadla!“

Cesta domů ... Těším se... Mám touhu vrátit se zpět. Sdělujeme si své dojmy, aby nám cesta rychleji ubíhala

Kolem 17.hod. přijíždíme do Brna k faře. Zde nás kromě našich blízkých vítá i reálná vzpomínka na Izrael - čokoládově opálený Martin Pompa se svými svěřenci.

ŠALOM ALECHEM ISRAEL
SG

Setkání spolča maminek v parku

Jednoho letního odpoledne se sešlo šest maminek s dětmi v parku. Říkáte si, to není nic neobvyklého. Není, a přece je. Přes rok se totiž scházíme doma, abychom se modlily a vyprošovaly si pro naše rodiny milosti, také si rády povídáme o našich strastech s dětmi, a to vše nám scházelo.

V parku to sice nebylo na velké povídání, jelikož jsme musely často odbíhat se svými ratolestmi, ale i tak to bylo velmi příjemné a nabíjející.

Těšíme se od září na další maminky, které by se chtěly připojit.

LG

Povolání na vinici páně

Koncem června jsme si připomněli 200. výročí narození světce Jana Nepomuka Neumanna. Žil v době, kdy v naší vlasti byl nadbytek kněží, proto přijal nabídku odejít do Ameriky, kde se nechal v New Yorku vysvětit a vstoupil do služeb americké katolické církve, v níž se posléze stal biskupem filadelfské diecéze. Připomínám tato známá fakta, abych zdůraznil tehdejší nadbytek kněžských povolání. Jaký je to rozdíl proti současnosti, kdy je v naší vlasti několik set neobsazených far a téměř katastrofální nedostatek kněží.

Čas od času se mi dostávají do rukou slovenské Katolické noviny. V letošním 23. čísle, které vyšlo 12. června, jsou uveřejněny portréty jáhnů, kteří byli nebo v nejbližší době budou vysvěceni na kněze. Jejich počet mne nejen překvapil, ale zároveň vyvolal svatou závist. Slovenská republika má zhruba 5 milionů obyvatel, zhruba polovinu jako Česká republika. A pro těch 5 milionů obyvatel vstoupí letos do pastorace 61 novokněží! Srovnejme: v českých zemích žije zhruba 10 milionů obyvatel a pro ně bude vysvěceno pouhých 19 novokněží! Představme si, že by bylo Slováků 10 milionů. To by pak hypoteticky měli 122 novokněží! U nás zdaleka počet novokněží nenahradí ani ty kněze, které Pán letos povolá na věčnost. Jak se za těch zmíněných 200 roků změnila náboženská situace v naší vlasti. Kdo za to může, nebudeme zkoumat, raději se zamysleme co udělat, aby Pán na svou vinici povolal více mladých mužů.

Před nějakým časem jsem byl pozván na návštěvu do jedné rodiny, v níž vyrůstalo několik dětí. „Kde jsou?“, ptal jsem se paní domu, když jsem je neviděl. „Vedle v dětském pokoji“, odpověděla. „Toník pro ně „slouží mši“. Byl jsem překvapen, ten chlapec měl tehdy nějakých deset roků. Zvědav, jak si počíná, tiše jsem pootevřel dveře a nahlédl dovnitř. „Mše“ právě končila a celebrant, oblečen do papírového ornátu, právě svým sestřičkám uděloval požehnání. Uplynulo dvacet let a tentýž Toník končil mši svatou požehnáním farníkům v jedovnickém kostele. Dnes Otec Antonín Špaček SDB slouží v Zürichu českým a slovenským věřícím. V rodinách, podepírané předávanou vírou, začínají klíčit povolání k duchovnímu povolání. Skrze prosebné modlitby, především rodičů a nejbližších, si můžeme na našem Pánu vyprosít, aby povolal nové dělníky na svou žeň.

Otče Jene Nepomuku Neumanne z jihočeských Prachatic, první biskupe Ameriky, vypros nám nová kněžská a řeholní povolání.

Vám

Duchovní cvičení rodin Osová Bítýška 2011

Letošní duchovní cvičení proběhlo tradičně v příjemném prostředí Vysočiny, na faře v Osově Bítýšce. Vždycky je to vzácný zážitek společenství lidí, kde je všechno všech, nikdo se na nikoho nezlobí a jsme spolu rádi...

Duchovního programu se zúčastnili dospělí z osmi rodin, a jako už mnohokrát, znova jsme byli vtaženi do modlitby a rozjímání. Pečlivě připravená témata přednášel otec Jiří. Jejich společným mottem byly Ježíšovy otázky z evangelií. Na nás bylo s Duchem svatým najít odpovědi.

Pan farář byl po celou dobu k dispozici, abychom na něj mohli hodit svoje trable a taky aby mohl odpoledne hrát fotbal každý, kdo chtěl a uměl už aspoň trochu chodit.

Každý den jsme pak zakončili mši svatou v místní kapli a krátkou diskuzí nad probranými tématy.

Pro děti si Monika s Martou, Maruškou a Mažu připravily program, a tak se Bítýška stala i místem, odkud se vyraželo na výpravy do různých částí světa za poznáním. Děti si z cest dovezly také nějaké výrobky a suvenýry.

O nejmladší děti se trpělivě staraly další obětavé duše – Klára, Kristýna, Marijánka, Anička a teta Jana.

Nad tím vším bdělo starostlivé oko děvčat z kuchyně – Pavly a Blanky, aby nikdo nestrádal ani po stránce tělesné. I díky nim jsme zažili, jak je blaze lidu, o který se stará hospodyň.

Teď už víte, proč je v Bítýšce jako v nebi a proč se tam každý rok zase znova těšíme.

MK

Duchovní cvičení rodin očima pečovatelek

Dne 1.-6.8.2011 se konaly duchovní cvičení rodin v Osové Bítýšce. Akce, na kterou se těší nejen rodiče, ale i děti.

Zatímco se rodiče modlili a poslouchali skvělé přednášky pana faráře, my s dětmi jsme cestovali po světě s CK Cocostour. Přes týden jsme prožívali spoustu neuvěřitelného dobrodružství. Například jsme se ocitli na zimních olympijských hrách v Rakousku. V Turecku jsme pomáhali sultánovi zasadit semínko rostlinky Kvokvoienta spicialis, které se až nápadně podobalo slepičímu vajíčku. Ve Švédsku jsme viděli téměř opravdového soba, kterému jsme sháněli potravu. Ve Francii jsme sice žádné šneky neochutnali, ale zato jsme se zúčastnili šnečích závodů. Odpoledne jsme odpočívali u vyrábění. Například jsme žasli, jak se naše folie, kterou jsme předem pomalovaly pastelkami, smršťuje v troubě a stává se z ní krásný přívěšek. Také jsme zdobili svíčky a nakonec vyráběli mozaikové křížky.

Odpoledne byl potom společný program, kdy se hrál fotbal, anebo se taky jelo „na šutry“. Letos jsme hledali rubelity, verdelity a foitity. Ale nebylo to tak lehké, protože byly hodně prťavé, a navíc se musely pomocí síta vyrýžovat. Ale zase jsme si u toho užili spoustu legrace.

Týden jsme zakončili mší svatou v kostele, kde jsme slyšeli pohádku o princezně Tlálintě, která byla pokladem svého tatínka pana krále; a tak je to i s námi ve vztahu k Bohu, protože jsme Boží děti.

MaMŠ

Námět na výlet

Byl jsem pozván, abych se zúčastnil výletu do Muzea historických kočárů v Čechách pod Kosířem. Shodou okolností v ten čtvrtek přšelo, a navíc neměl autobus dálniční známku, a tak řidič volil z Brna směrem na Prostějov cestu okresními silnicemi přes Dražanskou vysočinu. Jízda starým linkovým autobusem nebyla žádným požitkem. Silničky se kroutily serpentinami lesnatou zamlženou a mokrou krajinou, do kopců a z kopců, takže slabé žaludky některých cestujících pocítili zanedlouho „mořskou nemoc“ i s následky. Navíc se v jedné zatáčce proti nám vynořilo malé nákladní auto, které do našeho busu narazilo a způsobilo jeho nepojízdnost. A v tom údolíčku, kde se to stalo, nebyl ani telefonní signál. Nicméně konec dobrý, všechno dobré. Kromě šoku se nikomu nic nestalo, do cíle nás dopravil jiný autobus. Co se stalo s havarovaným je jiná kapitola.

Muzeum kočárů stojí na pěkně vydlážděném náměstíčku s kašnou uprostřed. Před vchodem haly jsou v dláždění velkými písmeny slova, která nás na veřejném prostranství překvapila: VÍRA – NADĚJE – LÁSKA. A na vstupních vratech napsána křídou tříkrálová signatura: K + M + B 2011. Kdyby nebylo nad vchodem označení muzea, mysleli bychom si, že je to vstup nejméně do kaple. Další překvapení nás čekalo uvnitř. Sotva jsme vstoupili, požádal nás průvodce Václav Obr, který vybudování muzea považuje za svůj splněný sen, abychom se otočili ke vstupním dveřím. Po stranách vstupu na zdi byly zavěšeny postavy dvou velkých andělů. O nich průvodce prohlásil, že je našel kdesi zaharaburované na půdě a po jejich očištění a opravě je umístil právě sem. Prý jsou požehnáním a ochranou tohoto muzea.

Václav Obr není žádný stařík, ani ne padesátiletý „šoumen“, který o každé bryčce, sáních na koňský pohon, kočáru pro sólo hraběnkou či o několika černostříbrných funebráckých kočárech s andělíčky dokázal vyprávět úplné legendy. Upozorňoval na skvělou ruční práci nejen jejich stavitelů, ale i renovovatelů těchto exponátů, které po vlastech českých shromažďoval sedmáct roků. Pak kočáry s přáteli kočárky, koláři, kováři, truhláři, sedláři, ▶▶

►►► čalouníky a dalšími řemeslníky s láskou renovoval a připravil k výstavě v muzeu, otevřeném roku 2009. Prvním renovovaným a veřejnosti představeným byl krásný pohřební kočár. Tím to začalo.

Největší pýchou expozice je arcibiskupský kočár, ve kterém se ve filmu vezla Sissi. U něj dal průvodce přítomným hádanku. Na vstupních dvířkách do korby je totiž rudé srdce, položené na kotvě a kříži. Když nikdo z přítomných se neměl k tomu říci, co ty symboly znamenají, ujal se průvodce sám výkladu: „Srdce- to je láska, kotva – naděje a kříž - víra. To byla životní hesla našich otců i dědů. Kdybychom se my nad tímto dědictvím častěji zamýšleli, bylo by u nás líp.“ V následujícím tichu připravil průvodce projekci krátkého filmu o nedávném setkání řemeslníků, kteří se na renovaci padesáti vystavených exponátů podíleli. A my měli o čem přemýšlet. Nejen o zručnosti našich předků, ale i o sobě. Přestalo pršet, vyšlo slunce. V Čechách pod Kosířem je k prohlédnutí i zámek a hasičské muzeum. Tam jsme nebyli.

Vám

První svaté přijímání

Stalo se již tradicí, že na jednu z červnových nedělí, připadne pro ty z nás, kteří dorostly do patřičného věku a také prokázaly znalosti při pravidelném docházení na přípravu, oslava Prvního svatého přijímání. V tom letošním roce to byla právě neděle 19.6. Počasí tomuto dni přálo, takže dívenky mohli předvést své krásné „róby“. Na všech zúčastněných byla patrná malá nervozita, však není ani divu, jistě tento den patří pro každého křesťana k jednomu z nejvýznamnějších. Pan farář jako vždy nic neponechal náhodě a přípravu na slavnost i svátou zpověď již zahájil o den dříve. Nejednou byly děti pochváleny za jejich vzornou přípravu a znalost, za což patří opravdu velké díky Pavle Ujezdském, která se o jejich přípravu a vedení starala s velkou láskou a nasazením.

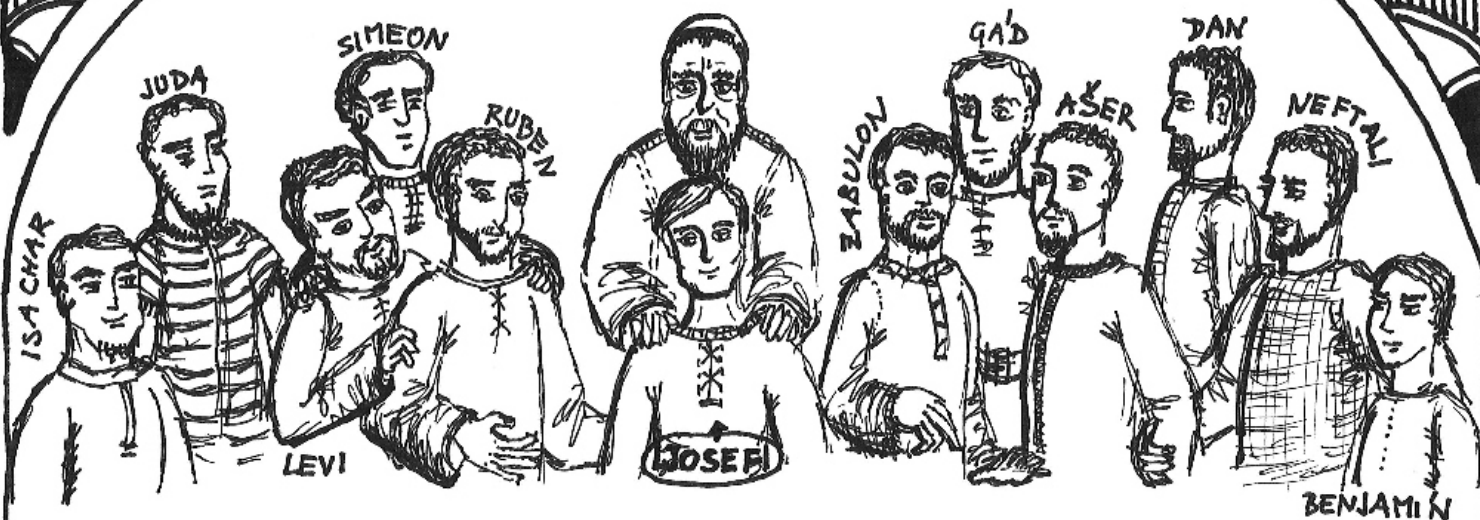
Přes všechny obavy dětí i nás rodičů, přišel Ježíš do našich životů a srdcí a naplnil je láskou a radostí. Vyprošujme pro tyto děti, aby vytrvali v nelehké cestě, na kterou se vydali a aby nikdy nezapomněly na to, že po ní nejdou sami, ale že s nimi kráčí společně také náš Pán, který jim bude po celý život nablízku.

R.S.

JOSEF 1.

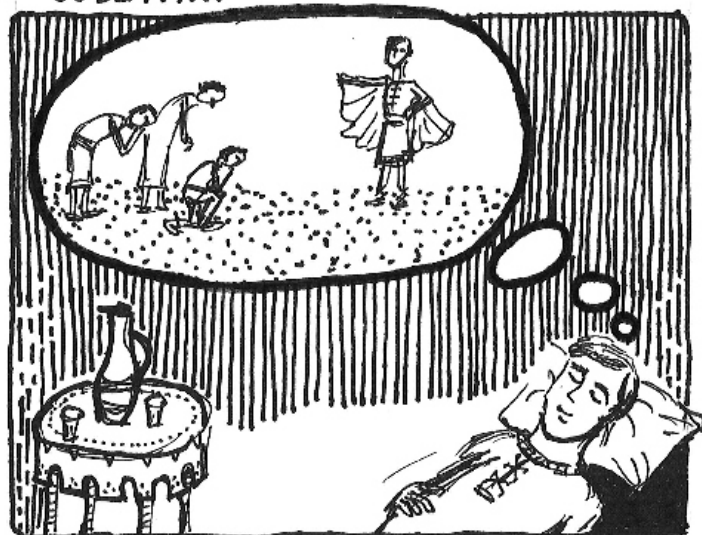
VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLE
TEXT A OBRAŽKY K. S.

ŽIL JEDNOU JEDEN MUŽ JME'NEM JAKOB. TEN MĚL 12 SYNŮ. VŠECHNY MĚL RA'D,
ALE ÚPLNĚ NEJRADEŠI MĚL TOHO NEJMLADŠÍHO - JOSEFA...

JAKOB JOSEFOVI VE VŠEM NADRŽOVAL A ROZ-
MAZLOVAL HO, A PROTO NA NĚHO OSTATNÍ
BRATŘI ZA'RLLILI.

K TOMU VŠEMU JEŠTĚ MĚL JOSEF ZVLÁŠTNÍ
SNY, VE KTERÝCH SE MU MUSELI VŠICHNI
KLANĚT.

NAKONEC TO DOŠLO TAK DALEKO, ŽE SE BRATŘI DOHODLI, ŽE SE JOSEFA ZBAVI!...

DOPOKROČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ